
Toelichting

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning gemeente Sluis 2022.

Algemeen

Het centrale beleidskader voor de uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) wordt in de gemeente Sluis gevormd door het Visiedocument "Krachtig Verbonden" en het beleidsplan sociaal domein. De verdere uitwerking vindt plaats in de Verordening maatschappelijke ondersteuning 2018 Zeeuws- Vlaanderen, het Besluit Maatschappelijke ondersteuning en de inkoopdocumenten.

De essentie van de per 1 januari 2015 in werking getreden Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 is dat de eigen verantwoordelijkheid van inwoners van onze gemeente sterker in beeld komt. Deze eigen verantwoordelijkheid komt vooral tot uitdrukking in het zelf vinden van oplossingen voor beperkingen die zij ondervinden in het deelnemen in de maatschappij (participeren). Daarbij komt een nog sterker accent te liggen op het vinden van oplossingen in directe omgeving (leden van het huishouden waarvan de persoon met beperking deel uitmaakt) en familieleden en mensen die deel uitmaken van het sociale netwerk.

De gemeente zal daarom sterker inzetten op het versterken van de zelfredzaamheid van de inwoners en het versterken van de sociale cohesie.

Het college van burgemeester en wethouder is belast met de uitvoering van de Wmo 2015. Deze uitvoering moet plaatsvinden binnen de kaders die de gemeenteraad heeft vastgesteld. Met dit besluit wordt het kader geboden door het college van burgemeester en wethouders voor de uitvoering van de Wmo 2015. Wellicht ten overvloede, zij vermeldt dat ook het wijzigen van het besluit een bevoegdheid van ons college is. Inherent hieraan is dat wijzigingen sneller kunnen worden doorgevoerd dan in het geval besluitvorming door de gemeenteraad aan de orde zou zijn.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1. Begripsbepalingen.

De genoemde begrippen zoals genoemd in dit artikel spreken voor zich. In deze toelichting beperken tot een enkele noodzakelijke verduidelijking.

c. Algemeen gebruikelijke voorzieningen.

Een algemeen gebruikelijke voorziening is een voorziening die voldoet aan de volgende criteria:

- a. Niet speciaal bedoeld voor personen met een beperking, en;
- b. Verkrijgbaar in de reguliere handel (algemeen verkrijgbaar), en;
- c. Niet (of niet veel duurder) is dan vergelijkbare producten, diensten, activiteiten of andere maatregelen, en;
- d. Kan worden bekostigd door iemand met een inkomen op minimumniveau.

Hierbij kan worden aangesloten bij het beleid dat de gemeente in het kader van de bijzondere bijstand hanteert. Dit blijkt uit een uitspraak van de rechtbank Den Haag. De

gemeente in die zaak hanteerde het beleid dat iemand een hulpmiddel financieel kan dragen met een minimuminkomen als hij de kosten daarvan binnen 36 maanden kan terugbetalen bij een aflossing van 5% van de geldende bijstandsnorm. Dit vond de rechtbank redelijk (Rechtbank Den Haag 11-2-2021, ECLI:NL:RBDHA:2021:2084). Mogelijk mag de gemeente ook rekening houden met beschikbare tweedehands voorzieningen.

Zie ook bijgevoegde infographic.

In individuele gevallen kan een voorziening die op zichzelf als algemeen gebruikelijk kan worden beschouwd, vanwege omstandigheden van de persoon toch niet algemeen gebruikelijk zijn. Het gaat dan bijvoorbeeld om een plotseling optredende beperking waardoor algemeen gebruikelijke voorzieningen eerder dan normaal moeten worden vervangen.

a. Gebruikelijke hulp

Gebruikelijke hulp is hulp die verwacht wordt van huisgenoten en die “normaal” wordt geacht in de relatie tussen huisgenoten en/of niet structureel meer is dan wanneer de huisgenoot geen beperking zou hebben. Het is de normale, dagelijkse hulp die partners of ouders, inwonende kinderen of andere volwassen huisgenoten geacht worden elkaar onderling te bieden omdat ze als leefeenheid samen een huishouden voeren en op die grond een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben voor het functioneren van dat huishouden en voor elkaar. Onder leefeenheid verstaan we een geheel aan personen waarmee een persoon op hetzelfde adres woonachtig is en een huishouden deelt (uitwonende kinderen en partner vallen hier dus buiten). Als er tot de leefeenheid huisgenoten behoren die huishoudelijke werkzaamheden kunnen overnemen, worden zij verondersteld dit door een herverdeling van taken te doen. Dit principe heeft een verplichtend karakter en betreft alle huisgenoten vanaf 18 jaar.

Studie of (vrijwillige) werkzaamheden vormen in principe geen reden om van de gebruikelijke hulp af te zien. Als er sprake is van commerciële kamer(ver)huur, rekenen we de huurder van de betreffende ruimte niet tot de leefeenheid. Bewoners die deel uitmaken of uitmaakten van de leefeenheid kunnen in principe niet aangemerkt worden als huurder dan wel verhuurder.

In individuele gevallen kan het voorkomen dat een huisgenoot of partner geen gebruikelijke hulp kan leveren omdat deze zodanige gezondheidsproblemen heeft of overbelasting dreigt dat redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat de betreffende taken niet uitgevoerd kunnen worden. Het is aan belanghebbende en de betreffende leden van het huishouden om dit te onderbouwen met objectieve en relevante gegevens. Deze onderbouwing kan betrokken worden bij de weging of een maatwerkvoorziening noodzakelijk is.

Artikel 2. Melding en ontvangstbevestiging.

Een inwoner kan zijn ondersteuningsvraag op verschillende manieren bij de gemeente melden. Hij kan dit telefonisch, schriftelijk of per mail doen. Op de website van de gemeente Suis is een Wmo-meldingsformulier beschikbaar. Een melding kan ook namens of ten behoeve van een inwoner worden gedaan.

De cliënt kan zich tijdens het onderzoek bij laten staan door iemand uit zijn sociaal netwerk, een vrijwillig burgeradviseur of een mantelzorger. Daarnaast kan de cliënt een beroep doen op onafhankelijke cliëntondersteuning die door de gemeente beschikbaar kan worden

gesteld. Dit zal dan een medewerker belast met de uitvoering van de Wmo in de gemeente Terneuzen (Gemeenschappelijke Regeling Aan Zet) of de gemeente Hulst (Stichting Hulst voor elkaar) zijn. Dit kan ook een door de cliënt zelf ingehuurde professional zijn.

De cliëntondersteuners van de gemeentelijke entiteit die het onderzoek uitvoeren, staan de klanten altijd onafhankelijk en deskundig bij. Tijdens dit onderzoek wordt afgestemd met, de voor de klant, belangrijke organisaties en partners. (bijv. huisarts, school, zorgaanbieder, etc.). Aan het einde van dit onderzoek wordt, samen met de klant, geconcludeerd of de klant op eigen kracht verder kan eventueel met behulp van het sociale netwerk of de inzet vanuit het plan 'leefbaarheid & burgerparticipatie'. Als dit niet mogelijk is, wordt gekeken of vanuit algemene of collectieve voorzieningen ondersteuning mogelijk is. De gemeentelijke uitvoeringsentiteit fungeert ook als algemene voorziening. De medewerker die het onderzoek uitvoert of een collega uit de gemeentelijke entiteit kan in samenspraak met de klant kosteloze kortdurende hulp, ondersteuning en begeleiding bieden gericht op de verbetering van de zelfredzaamheid van de cliënt. Als de cliënt echter het gevoel heeft niet onafhankelijk of professioneel te worden bijgestaan zal het college kosteloos een andere onafhankelijke deskundige voor de klant regelen.

Artikel 3. Onderzoek.

Om een zo volledig mogelijk beeld te krijgen van cliënt en zijn situatie worden bij dit vooronderzoek de toegankelijke gegevens uit de automatiseringssystemen op het gebied van zorg, onderwijs, jeugdwet en werk en inkomen betrokken.

Artikel 4. Gesprek.

Goed onderzoek is de basis voor het vaststellen van de ondersteuningsvraag. Hierbij is maatwerk het uitgangspunt. Wanneer een inwoner zich voor het eerst met een vraag om ondersteuning meldt bij de gemeente zal er, indien mogelijk, een huisbezoek worden afgelegd. In een persoonlijk gesprek wordt met de inwoner besproken wat het probleem is dat hij ervaart en welke ondersteuning hij zoekt. Op basis van het gesprek en eventueel nader onderzoek wordt bepaald of de inwoner over voldoende eigen kracht beschikt, of en hoe zijn sociale netwerk in staat is een bijdrage te leveren aan de zelfredzaamheid en participatie van de inwoner, of algemene of collectieve voorzieningen voorhanden zijn of dat er een aanbod dient plaats te vinden in de vorm van een maatwerkvoorziening. Inwoner wordt hierbij ook geïnformeerd over de mogelijkheid de maatwerkvoorziening in de vorm van een persoonsgebonden budget te verstrekken.

Artikel 5. Verslag.

Naar aanleiding van het onderzoek wordt een verslag opgesteld. Dit verslag kan de vorm hebben van een ondersteuningsplan. Het ondersteuningsplan biedt ruimte om ondersteuningsvragen op alle levensdomeinen op één plek in beeld te brengen, te evalueren en actueel te houden. Hierbij wordt gebruik gemaakt van de Zelfredzaamheid-Matrix. Het ondersteuningsplan, met daarin opgenomen de te behalen resultaten bij een maatwerkvoorziening wordt samen met de inwoner opgesteld. Aan de inwoner wordt gevraagd dit ondersteuningsplan te ondertekenen en terug te sturen. Indien de hulpvrager het niet eens is met het feit dat er geen maatwerkvoorziening aan de orde is en hij toch van mening is dat hij in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening dan zal de hulpvraag als een aanvraag voor een maatwerkvoorziening verder worden behandeld. Op deze aanvraag voor een maatwerkvoorziening zal een beschikking worden afgegeven waarop de bezwaar- en beroepsmogelijkheden van toepassing zijn.

Artikel 6. Aanvraag.

Met de uitkomsten van het onderzoek kan een inwoner een aanvraag voor een maatwerkvoorziening indienen. Een ondertekend ondersteuningsplan kan hierbij dienen als een aanvraag. Een maatwerkvoorziening kan alleen op aanvraag worden toegekend. Op de aanvraag zal binnen twee weken een besluit (beschikking) genomen moeten worden. Voor de inwoner die al bekend is bij de gemeente, omdat hij al een voorziening op grond van de Wmo ontvangt, of als het gaat om een hercontrole of een verlenging van een eerder toegekende voorziening, is er een verkort aanvraagformulier beschikbaar.

Artikel 7. Extra processtappen bij een Pgb.

De aanvrager die kiest voor een Pgb regelt alles zelf, zoals het zoeken van een passende hulp, afspraken maken en deze vastleggen in een contract, zorgen voor een andere hulp bij ziekte of vakantie, loondoorbetaling bij ziekte, werkgeversaansprakelijkheidsverzekering. Met de checklist '10 eisen voor Pgb vaardigheid' kan beoordeeld worden of cliënt voldoende kennis en vaardigheden heeft.

Artikel 8. Herindicatie.

De cliënt is zelf verantwoordelijk voor het aanvragen van een herindicatie.

Artikel 9. Criteria voor een maatwerkvoorziening.

In dit artikel is invulling gegeven aan de wettelijke criteria die er zijn om in aanmerking te komen voor een maatwerkvoorziening. Als een maatwerkvoorziening noodzakelijk blijkt te zijn dan geldt dat er slechts sprake kan zijn van toekenning van de goedkoopst adequate voorziening.

Gemeenten kunnen bepalen dat zij geen maatwerkvoorziening verstrekken als de cliënt deze na de melding, maar voor de datum van het besluit, al heeft gerealiseerd of gekocht. Uitzondering hierop is :

- Als de gemeente daarvoor schriftelijk toestemming heeft gegeven of;
- Als de noodzaak achteraf nog vastgesteld kan worden.

Artikel 10. Advisering

Met dit artikel wordt invulling gegeven aan de mogelijkheid om extern onafhankelijk (medisch) advies in te winnen. Cliënt is verplicht hier medewerking aan te verlenen.

Artikel 11. Protocollen, indicatiewijzer

Met dit artikel wordt aangegeven dat onder andere gebruik wordt gemaakt van het gestelde in het Protocol Gebruikelijke zorg van het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ). Dit protocol bevat een nadere definiëring en normering van wat gebruikelijke zorg is en verduidelijkt daarmee wat dient te worden verstaan onder redelijkerwijs te vergen medewerking. Het inhoud geven aan het begrip gebruikelijke hulp in de praktijk van de indicatiestelling blijft voortdurend in ontwikkeling. Inmiddels is hierover een definitie opgenomen in de Wmo 2015. Deze definitie is leidend.

Om tot vaststelling te kunnen komen van de noodzakelijke huishoudelijke voorzieningen wordt gebruik gemaakt van het Protocol Indicatiestelling Voorziening Huishoudelijke Zorg gemeente Sluis 2016.

Indien er onverhoopt sprake mocht zijn van verschil in uitleg c.q. definiëring tussen het gestelde in de protocollen en dit besluit, is het gestelde in dit besluit bepalend. Hiermee is

tevens bepaald dat de genoemde protocollen niet bindend zijn, maar dienen als kader om tot vaststelling van de benodigde voorzieningen te komen.

Artikel 12. Beschikking

In dit artikel zijn de vormvereisten van de verschillende beschikkingen opgenomen.

Artikel 13. Regels voor een persoonsgebonden budget.

Het college kan op grond van artikel 2.3.6 van de wet een Pgb verstrekken. Als aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan, kan zelfs van een verplichting van het college worden gesproken. Als er sprake is van ernstige schulden- c.q. verslavingsproblematiek kan er naar het oordeel van het college geen Pgb worden verstrekt. Van belang is verder dat een Pgb alleen wordt verstrekt indien de cliënt dit gemotiveerd vraagt. Met behoud van de motivatie-eis wordt geborgd dat duidelijk is dat het de beslissing van de aanvrager zelf is om een Pgb GB aan te vragen (zie de toelichting op amendement Voortman c.s., Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 103). Lid d. geeft aan dat het in beginsel niet mogelijk is om achteraf kosten te declareren. Lid e. en f. bepalen wat naast de daadwerkelijke zorg wel en niet uit het verstrekte Pgb mag worden betaald. In lid g. staat de toegestane mogelijkheden qua betalingsrelatie tussen de budgethouders en zorgverlener.

Artikel 14. Betaalbaar stellen van het persoonsgebonden budget

Het college zorgt voor bevoorschotting van de Sociale Verzekeringsbank (SVB) zodat laatstgenoemde tijdig tot uitbetaling van de periodieke voorzieningen in de vorm van Pgb kan overgaan, alsmede indien van toepassing het hiermee verbonden budgetbeheer (trekkingsrecht).

Artikel 15. Verantwoording persoonsgebonden budget.

Vanaf 2015 is het Pgb een gezamenlijke verantwoordelijkheid van het college en de SVB. Overeenkomsten tussen budgethouder en zorgverlener(s) vormen de basis van het houden van een Pgb. Zonder zorgovereenkomst is het niet mogelijk om zorgverleners te laten betalen uit een Pgb. De SVB vraagt de zorgovereenkomst op bij de budgethouder en controleert deze op arbeidsrechtelijke aspecten. Het college controleert de overeenkomst zorginhoudelijk. In de zorginhoudelijke controle wordt door de behandelend klantmanager bekeken of de voorgestelde zorg voldoet om de afgesproken resultaten te behalen c.q. voorziening aan te schaffen. Nadat de zorgovereenkomst is goedgekeurd (door de SVB en de gemeente), kan de SVB betalingen doen aan de zorgverlener, op basis van een vast maandloon of nadat de budgethouder een declaratie heeft toegestuurd. De SVB controleert de declaraties voordat er een betaling plaatsvindt. Van deze betalingen maken zij melding bij de Belastingdienst. Budgethouders hebben via 'Mijn PGB' (www.svb.nl/mijnpgb) altijd inzicht in hun gegevens en in de bestedingen uit het budget. Ook ontvangen zij papieren budgetoverzichten per post. Het staat hen vrij om zich af te melden voor deze papieren overzichten.

Artikel 16. Bezwaar en beroepsmogelijkheid.

Voor bezwaar en beroep staan de reguliere procedures binnen de gemeente open.

Artikel 17. Richtlijnen spoedprocedure.

De gemeenten in Zeeuws-Vlaanderen hebben samen met de zorgaanbieders een eenduidige werkwijze afgesproken binnen Zeeuws-Vlaanderen. Deze is te vinden op de website: www.zeeuwsvlaanderenmetelkaar.nl

Artikel 18. Richtlijn inzet huishoudelijke hulp.

Om tot vaststelling te kunnen komen van de noodzakelijke huishoudelijke voorzieningen wordt gebruik gemaakt van het Protocol Indicatiestelling Voorziening Huishoudelijke Zorg gemeente Sluis 2016. Indien er onverhoopt sprake mocht zijn van verschil in uitleg c.q. definiëring tussen het gestelde in de protocollen en dit besluit, is het gestelde in dit besluit bepalend. Hiermee is tevens bepaald dat de genoemde protocollen niet bindend zijn, maar dienen als kader om tot vaststelling van de benodigde voorzieningen te komen.

Artikel 19. Begeleidingsvoorzieningen.

Begeleiding is gericht op het behouden en bevorderen van de zelfredzaamheid van volwassenen met:

- a. Een chronisch psychisch probleem;
- b. Een psychosociaal probleem, en/of
- c. Een beperking: somatische, psychogeriatrische of psychiatrische of anderszins chronische psychische aandoening of beperking, of een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke handicap.

Artikel 20. Begeleiding individueel en groep.

1. Begeleiding individueel gaat om het actief herstellen / behouden van het regievermogen van de cliënten. Het gaat om oefenen en inslijpen van vaardigheden die helpen bij het bevorderen of in stand houden van de zelfredzaamheid. Het kan hierbij ook gaan om ondersteuning of aanleren van vaardigheden bij algemeen dagelijkse levensverrichtingen.
2. Begeleiding groep (dagbesteding) gaat het om het bieden van activiteiten met als doel dagstructurering en voorkoming van (crisis)opnames en het vervoer daar naar toe. Begeleiding groep richt zich o.a. op:
 - a. een zinvolle, gestructureerde invulling van de dag;
 - b. voorkomen van vereenzaming;
 - c. het overnemen van toezicht;
 - d. ontlasting van de mantelzorger.
3. De klantmanager bepaald of de toegekende maatwerkvoorziening begeleiding regulier of specialistisch moet zijn. Dit geldt zowel voor individuele als groepsbegeleiding. Hiervoor is een richtlijn, in overleg met de zorgaanbieders, ontwikkeld (zie bijlage).

Artikel 21. Richtlijn voor het bepalen van de omvang van Begeleiding.

Om tot vaststelling te kunnen komen van de noodzakelijke begeleiding kan gebruik worden gemaakt van de Richtlijn indicatiestelling begeleiding gemeente Sluis. Indien er onverhoopt sprake mocht zijn van verschil in uitleg c.q. definiëring tussen het gestelde in de richtlijn en deze beleidsregels, dan is het gestelde in deze beleidsregels bepalend. Hiermee is tevens bepaald dat de genoemde richtlijn niet bindend is, maar dient als kader om tot vaststelling van de benodigde voorzieningen te komen.

Artikel 22. (Boven)gebruikelijke zorg.

De gemeente Sluis hanteert het begrip gebruikelijke zorg als de normale, dagelijkse zorg die ouders, partners en inwonende kinderen elkaar onderling bieden. Ze vormen een leefeenheid die een gezamenlijk huishouden voeren en dragen gezamenlijk

verantwoordelijkheid voor het functioneren van het huishouden. We spreken over bovengebruikelijke zorg als mensen elkaar bij ziekte of handicap langdurig meer zorg bieden dan wat binnen deze sociale relatie gewoon is. Deze zorg duurt meer dan drie maanden en de draaglast van de mantelzorger is zo zwaar dat uitval dreigt.

Artikel 23. Overbelasting mantelzorger.

Dit artikel is onder ander opgenomen op basis van de nota mantelzorgondersteuning.

Artikel 24. Vervoersvoorziening.

Bij vervoer ligt het primaat bij het collectief systeem van aanvullend vervoer, eventueel in combinatie met andere vervoersvoorzieningen. De uitvoering van dit systeem is geregeld via het samenwerkingsverband collectief vervoer Zeeuws Vlaanderen. Gebruikers van het collectief vervoer betalen nu geen eigen bijdrage meer per zone maar per kilometer. Per jaar kan maximaal 3.000 km worden gereisd. Het vertrek-of eindpunt van de rit moet binnen Zeeuws-Vlaanderen liggen. Het vervoergebied omvat het grondgebied van geheel Zeeuws-Vlaanderen. Binnen heel Zeeuws-Vlaanderen is er geen beperking gesteld aan de lengte van de rit. Een bestemming buiten Zeeuws-Vlaanderen mag niet meer dan 30 kilometer vanaf het huisadres zijn. Vanaf 30 kilometer is dan een hoger tarief van toepassing. Het is daarnaast mogelijk om tegen het Wmo-tarief van € 0,28 per kilometer, buiten Zeeuws-Vlaanderen, verder dan 30 km te reizen naar zogenaamde puntbestemmingen. Met deze invulling wordt nog steeds ruim voldaan aan de ondergrens van de zorgplicht, zoals blijkt uit jurisprudentie van Centrale Raad van Beroep (CRvB), o.a. CRvB 12-03-2002, nr. 00/5131 WVG).

Artikel 25. Woonvoorzieningen.

De cliënt moet in staat zijn tot het normale gebruik van de woning. Uit jurisprudentie blijkt dat een woningaanpassing als doel heeft normaal gebruik van de woning mogelijk te maken. Onder normaal gebruik wordt verstaan dat de elementaire woonfuncties mogelijk moeten zijn: slapen, lichaamsreiniging, toiletgang, het bereiden en consumeren van voedsel en het zich verplaatsen in de woning. Voor kinderen komt daarbij het veilig kunnen spelen in de woning. Het gebruik van hobby-, werk- of recreatieruimten valt in principe niet tot het normale gebruik van de woning.

Artikel 26. Richtlijnen kortdurend verblijf als respijtzorg.

De klantmanager bepaalt, na onderzoek, of kortdurend verblijf een passende voorziening is. Het advies van o.a. de huisarts, zorgaanbieder kan worden betrokken bij het onderzoek.

Tijdens het huisbezoek komen o.a. de volgende onderwerpen aan de orde:

- Is er sprake van overbelasting bij mantelzorger / sociaal netwerk. Hoe komt dit tot uitdrukking.
- Is dagbesteding een mogelijkheid om overbelasting van mantelzorger te voorkomen
- Is (deels) opvang bij familie een mogelijkheid
- Is opvang in particulier circuit (zorghotel) bekend en mogelijk
- Biedt het inplannen van meer zorgmomenten op een dag een oplossing
- Is het mogelijk om de opname in het ziekenhuis te verzetten naar een tijdstip waarop wel familie/sociaal netwerk beschikbaar is.
- Zijn er combinaties van bovenstaande mogelijkheden bespreekbaar
- Wordt respijtzorg vergoed door aanvullende verzekering
- Als er een Wlz-indicatie aanwezig is wordt de cliënt doorverwezen naar het zorgkantoor.
- Als er sprake is van het weigeren van het aanvragen van een Wlz indicatie dan komt de cliënt niet in aanmerking voor Wmo-ondersteuning.

Het is van belang goed onderscheid te maken tussen verblijf met kortdurende zorg in de Wmo 2015, in de Wet langdurige zorg (Wlz) en in de Zorgverzekeringswet (Zvw):

- Mensen die een indicatie voor de Wet Langdurige Zorg (Wlz) hebben, komen niet in aanmerking voor kortdurend verblijf via de Wmo. Deze mensen kunnen een beroep doen op logeeropvang via de Wlz. Hieronder vallen ook de cliënten die weigeren een beroep te doen op de Wlz, maar die gezien hun gezondheidstoestand hiervoor in aanmerking komen.
- Mensen die tijdelijke behoefte hebben aan medisch noodzakelijk verblijf komen niet in aanmerking voor kortdurend verblijf via de Wmo. Zij kunnen een beroep doen op de zorgverzekeraar op grond van de basisverzekering Zorgverzekeringswet.
- Mensen kunnen kortdurend verblijf via de Wmo niet gebruiken als overbrugging tussen ziekenhuisopname en terugkeer naar huis.

Zie ook: <https://www.schulinck.nl/infographic-sociaal-domein-wmo-afbakening-kortdurendverblijf-wmo-wlz-zvw>

Artikel 27. Richtlijn kortdurend verblijf als logeervoorziening GGZ.

De gemeenten in Zeeuws-Vlaanderen hebben samen met de zorgaanbieders een eenduidige werkwijze afgesproken voor de inzet van de logeervoorziening.

Contactgegevens

FACT-team Zeeuws-Vlaanderen, De Jongestraat 3, 4531 GL Terneuzen

Telefoon: 0115 69 62 51

email: secretariaatfactzvl@emergis.nl

De logeervoorziening is gevestigd bij de locatie Beschermd Wonen van Zeeuwse Gronden Bachlaan 3-7 4561 VA Hulst.

Artikel 28. Onderzoek naar kwaliteit en recht- en doelmatigheid maatwerkvoorzieningen en Pgb's.

Dit artikel is een nadere uitwerking van artikel 12 van de verordening.

Artikel 29. Toezichthoudend ambtenaar.

De toezichthoudend ambtenaar wordt genoemd in de Wet en in artikel 8 van de Verordening. Het college heeft besloten de beleidsambtenaar belast met maatwerkvoorzieningen Wmo 2015 hiervoor aan te wijzen. Om pragmatische redenen en om de positie van iemand die een klacht indient, zo onafhankelijk en objectief te benaderen, wordt in Zeeuws verband een regeling voorbereid die er in voorziet om het reactieve onderdeel van deze taak gezamenlijk te beleggen bij de GGD Zeeland.

De gemeenten kiezen ervoor om het proactieve onderdeel van de taak van de toezichthoudend ambtenaar te beleggen bij een binnen de organisatie werkzame medewerker met kennis van het beleidsveld, maar zonder directe betrokkenheid bij de beleidsontwikkeling en of uitvoering. Deze medewerker heeft een 'overall view' op dit gebied en heeft periodiek overleg met de gecontracteerde (zorg)aanbieders. Daarnaast overwegen de Zeeuws-Vlaamse colleges de 'proactief' werkende ambtenaar ook afwisselend bij de buurgemeenten in te zetten teneinde de werkzaamheden, de procedures zo onafhankelijk mogelijk te benaderen. Aan deze keuze ligt de praktische overweging mede ten grondslag dat deze medewerkers te maken hebben met dezelfde zorgaanbieders in de Zeeuws-Vlaamse gemeenten.

Aanbieders melden iedere calamiteit en ieder geweldsincident dat zich heeft voorgedaan bij de verstrekking van een voorziening onverwijld aan de toezichhoudend ambtenaar. De toezichhoudend ambtenaar doet vervolgens onderzoek naar de calamiteiten en geweldsincidenten en adviseert het college over het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweld. Er is geen specifieke procedure van toepassing voor het melden van calamiteiten en geweld bij de verstrekking van een voorziening.

Artikel 30. Jaarlijkse waardering mantelzorgers.

Ten behoeve van de jaarlijkse waardering van de mantelzorgers stelt het college een budget beschikbaar. De wijze van uitvoering van deze jaarlijkse waardering is opgenomen in de notitie 'de Inclusieve samenleving, bevorderen van leefbaarheid & burgerparticipatie'. Hierin is het volgende geregeld: bij de waardering van mantelzorgers moet gedacht worden aan herkenning, erkenning, een blijk van waardering. Behalve de publieke blijk van waardering die eerder genoemd is willen we op de landelijke dag van de mantelzorg expliciet onze blijk van waardering uitspreken door middel van een kleine attentie. Een mantelzorger kiest er immers niet voor om mantelzorger te zijn. Met deze blijk van waardering richten we ons op de groep mantelzorgers die minimaal 6 uur per week mantelzorgtaken uitvoert en dit al minimaal 3 maanden doet. Het is van belang dat we inwoners hierover duidelijk informeren en daarbij rekening houden dat niet iedereen van zichzelf weet dat hij of zij mantelzorger is. Daarnaast wordt de waardering vormgegeven door het zorg dragen voor een goede ondersteuning, iemand die luistert en de mantelzorger eens een schouderklopje geeft voor de taken die worden uitgevoerd. Het is van belang om na een jaar te evalueren of de gegeven waardering aansluit bij wat mantelzorgers nodig hebben en verwachten.

Artikel 31. Beslissing college in gevallen waarin dit besluit niet voorziet

Ten behoeve van onvoorziene omstandigheden is dit artikel opgenomen.

Artikel 32. Citeertitel

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 33. Inwerkingtreding

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Bijlagen:

1. 10 eisen voor Pgb vaardigheid;
2. Infographic algemene voorziening